

Иван Вазов
На майка ми

Майко жална, мъченице клета,
откъде се взе у тебе сила
да изтърпиш таз съдба проклета,
да пренесеш толкова теглила?

Какви горки ти не пи отрови!
Каква скръб те, майко, не нагази!
Окол теб изникнаха гробове
и всяк – къс от твоего сърце пази!

Не чух клетва грешна да изпъшка
твоята душа чиста, кат светиня,
не чух злоба – се тъй кротка, мъжка,
се таз славна майка героиня!

* * *

Не можах щастлива да те стора,
не можа крило ми да те спази.
Сам аз падах, ти знайш, и подпора
в твоята пак любов намирах ази.

И как чудно твоята дума нежна
дигаше ми силите сломени!
Ти, сама разбита, безнадежна –
дух и бодрост даваше на мене.

Неведнъж дължа ти аз живота –
колко пъти в мен ти възроди го!
Ах, но твоят... твоят бе голгота:
вечен траур него затъмни го!

* * *

И сега, из мрака безизходен,
пак простирам къмто теб ръцете;
твоят образ тъжен, благороден
и тук, във чужбината, ми свети.

Той един, о майко, днес крепи ме,
той един във мойта нощ не гасне
и венеца му трънлив мири ме

с бурите на тоз живот ужасни.

Петербург

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8486>]